

## Юлія Стахівська

### Вільні вірші (2000 – 2014)

#### Ніч лагідна

Ніч підбита жовтим атласом ліхтарів.  
Їх поставили на місці старих дерев, і тепер  
можна подумати: це і є їх потойбічне життя –  
переганяти соки струмів,  
зрідка поскрипувати і збирати навколо комашню,  
з розгону вдаряться світляним шершнем у наші  
зелені вікна  
і падати на підвіконня ледь живим.

Уночі всі тіла нарощують перламутр і тужавіють,  
щоб заховатися у скоїці, мов у труні.

День подібний до мілководдя із пустими  
черепашками на піску.

#### З іншого берега

Червоний кінь по сизих травах мовчить.  
Стомлено день вистикає кожну мить стебла.  
Це заїжджий двір – говори – аби тінь моя  
машталіра змінила на переправі, де золоті піски.

Влито в сито земляні слова. Засинають лялечки –  
і нічні метелики теплі на звук глибоко летять.  
Збавлені клопотів – ми сумні нулі собі перснями  
одягаєм на пальці. Сни сомами сунуть, хмарами  
сопуть.

І нікому залягати на дно, де царство крихітних  
гідр,  
де сіль може бути вбивчо солона, де кріт водяний  
збуриє воду. І живина кожна пливе по пам'яті  
до єдиного, того берега.

#### Лінія

Кожен може бачити, як з дна власних облич  
підіймаються постраждалі.  
Замулені субмарини батьків з мідіями очей,  
іржавими бровами деталей.

Берегова лінія – сон – межа піни й каміння  
снується по скелях й зривається вниз  
раптово... й до непристойності рівно.

І дійсність тоді набирає ознак закритості  
оранжерейної зали,  
де можна ліану страждання ростить  
на втіху в старій порцеляні.

Де устями рук, як зап'ястями рік,  
ступають розкішного смутку пави  
і уміх себе видає, мов лук,  
стрілою лукавою.

#### Змовини

На Олегівській  
чорний кіт очицями зелено:  
ніяких забобонів не відає,  
вулицю перетинає,  
рожевими лапами на траву  
стає.

Падає голуб з даху крила розкинувши,  
ворона кряче,  
деревій на Щекавиці росте.

Кіт спину луком вигинає,  
кіт спину атласну горбить:  
напад на Поділ,  
оборона валів,  
Житній торг мурашиться.

Скотився ти донизу,  
спустився долі.  
На деньці самому –  
тільки сова сидить –  
у ніч глядить:  
одне око срібне –  
друге – земляне.

#### Всепроникність

Тіло звивисте, як Смородинський узвіз,  
і яка-небудь Климентина могла би його  
шкірою нагору підійматися,  
несучи жовтуваті яйця в корзині.

Або велосипедист вигулькував з тінистого  
повороту, і шини сичали би, як вужі  
об гладенький брук.

Але це все не те для морозного тіла повітря,  
для його всепроникності:  
навколеліхтарні мильні бульки світла –  
туга калюжна вода – підлисткова тінь –  
тунель вулиці – порожнини у цеглі –  
мої легені – і знову твої – і

підйом на Татарку, через гортані пагорбів  
до альвеол тупикових завулків – тіло скрізь.